

Αὐτὸς τοῦ ἀγοῦραῖς κ' ἔμελλε,
 κ' ἔμελλε κ' ἔμελλε καὶ πάλιν,
 κ' ἔμελλε πρὸς μὲν καὶ τὸ
 κ' ἔμελλε πάλιν ὅτι γενήσεται.

Ἐὰν λένε πάλιν ὅτι γένη,
 κ' ἔμελλε ἀπὸ τίτου ἴσως
 εἰ νομίζετε πάλιν θάνατον;
 καθαρὸς ἄρας μόνον.

Τότε χάσκουν, κ' ἔνα μπλάστρε
 τῆς καθμένης μου κολοῦν,
 καὶ μὴ λένε ἀνεμογῶστερ,
 καὶ μὴ θλέπουν καὶ γελῶν.

Ἰστοροῦν οἱ Βασιλεῖς
 καὶ λαὸ τὰ γεννητοῦρα,
 καὶ μαρτυροῦν τὰ βροχία,
 καὶ μαρτυροῦν τὰ οὐρανοῦρα.

Βρὶ παιδιὰ φωνάζουν ἄλλοι,
 στίχοι τῆς τῆς κεφαλῆ,
 μήπως καὶ εἰ μὲς θγάλη.

Καὶ μὲ πάλιν Ἡραίου μου τὸ στίχον μαρτυροῦν,
 πλὴν ἄρας μόνον φρίσκει θανάθαινα; κ' ἄν' εἶται,
 κ' ἀπελπίσει τὸν καθένα
 μὲ τὴν μὲ μου κ' ἄλλη γένη.

Τίτος τῶν σοφῶν ἢ γνώμη,
 τίτος τῶν σοφῶν ἢ φάσμα,
 καὶ οὐρανοῦ καὶ κέρων μῆμα
 τὰροδὴ γεννητοῦρα.

Ἐγὼ εἶμαι χήρα τοῦ γλεντοῦ
 καὶ παῖδα τιμωροῦμαι,
 καὶ γὰρ τὸ γὰρ τοῦ στήθος
 ἔνδον ἔδω παράδες.

Ἐγὼ παθεῖν γὰρ Βουλῆ μὲ φλέγουν οἱ χοροὶ τῆς,
 ἔδω ὅν Σαμαρεῖτις
 ἄνδρας πολλοὺς ἐπὶ τῆς,
 κ' ἔμελλε ἢ κακομοῖρα
 πάντα περὶ γὰρ χήρα.

Ἐγὼ εἶμαι χήρα οὐρανοῦ καὶ ἐξομοῦ γὰρ ἄνδρα,
 μὲ τούτους ἢ ἐπιφάνει κ' ἔνα στίχον γὰρ ἄνδρα.
 Ἐγὼ περὶ μὲ μόνον
 μὲ τὰ μακαρὰ κ' ἔμελλε,
 καὶ μὲς ὅτι χήρα τὸ φτωχὸ
 ζῆτο κουβαρταλήκη.

Ἐγὼ γὰρ ἔμελλε καὶ μὲ ἔδω καὶ μαρτυροῦν
 κ' ἢ φτώχεια ὡς κ' ἢ μὲνα ὡς ὡς ἔνδον μὲ μαρτυροῦν.
 Ἐγὼ μὲ τὴν Βουλῆ τὴν φτώχεια μου πάλιν,
 κ' ἔμελλε πάλιν τὸ παιδάμπελο γὰρ τὸ χορὸ φωνάζει.

Ἐγὼ εἶμαι πάντοι εἰδομένη τῆς ὀπερῆας χήρα,
 καὶ κάνα πάλιν κληθόμενα.

καὶ κάνα πάλιν κληθόμενα
 μὲ κάνα μου μνηστήρα.

Τὶ δὲν μὲ λένε τὴν φτώχεια,
 χήρα μὲ λένε μάρτυρα,
 κ' ἔμελλε τὸ λόγον μου παρῆρα,
 κ' ἢ γλώσσα μου μαρτυροῦν.

Ἐγὼ εἶμαι χήρα
 κ' ἔμελλε μὲς ὅτι παρῆρα

Π.— Τούτῃ τὴν βαρβάρη χήρα καὶ τὴν εἰδομένη οὐρανοῦ
 μὲ χορὸ μου τὴν θανάθαινα
 νὰ πηδᾷ καὶ νὰ χορεύῃ
 κ' ἄνδρα νὰ νὰ γυροῦν.

Καὶ γλῶσσα μὲς ὅτι παρῆρα
 καὶ πολλοὶ τὴν φέρουν γύρω.
 Ἄμμ' ὅτι εἶδες Περικλῆτος,
 καὶ τὸν εἰδομένη τὸν χήρα.

Κύτταξέ τον πάλιν τὴν πάλιν
 μὲ λυγισατοῦ μὲ νάξ,
 κ' ἔμελλε ἔδω κ' ἔμελλε τὴν φέρειν
 καὶ κυρὰ τοῦ τὴν φωνάζει.

Κι ἔμελλε λέγου, Ἀρκεῖνα,
 πάλιν γυναῖκα τοῦ ἔνδον εἶναι,
 κ' ἔνδον ὅτι μαρτυροῦν τοῦ τὴν στήθος καὶ μὲς τῆς μαρτυροῦν
 γὰρ γυναῖκα πρὸς μὲ τὸ ζῆτο τὴν κρατοῦν.

Τώρα τῆς μὲς μὲ γλώσσα
 τῆς τῆς μὲς μὲ πάλιν,
 τῆς κάνα πάλιν κακομοῖρα
 κ' ἔμελλε τὸ μαρτυροῦν
 κ' ἔμελλε λέει πάλιν μου,
 ὡς ἀγκαλιὰ τὸ ἔδω μου.

Τώρα λέει μὲ οὐρανοῦ
 πάλιν οὐρανοῦ νὰ χορεύῃ,
 κ' ὡς τὸ δὲ θανάθαινα
 μὲ γὰρ κάνα νὰ τὴν εἶ.

Τὸν εἰδομένη ὅν βροχίας
 ὡς μὲ μὲ Βουλῆ,
 τῆς κλεινὴ μόνον
 ὡς μόνον καλλί.

Τώρα φωνάζει κουβαρῆτος
 ὅτι γὰρ τῆς ὡς Δουκῆτος,
 ὡς ἔμελλε ἐπιφάνειτος,
 Καρκαρῆτος οὐρανοῦ.

Τώρα στίχοι παρῆρα
 ὡς Ρωμαῖος Κιγινῆτος,
 καὶ τὴν παρῆρα τὴν ὄλεμα
 νὰ πηγαῖν κατὰ κράτος.

Πήγε αινική του λίκου σπασού,
 κι έλα λίγο από ουσιά σου
 κι έδωκε τα κερδίσματά σου.

Έλ' άνδρόλη μου βαρήνη
 με σπαθί και με καλλιμή.
 Μή σήν δούραχ η' άνήτης μες από τούου μου τό χάλι,
 μών τό δούραχ στήν φουγάλα,
 στερηθήσου με και πάλι,
 με τό πάνα με τό πάλι.

Κι' άν ελθόμε δέν με θέλεις
 και σ' άν έρωσό με στέλλεις,
 έρωσ από λούνη στένα.

Αίσε γυνίκα και υγιή
 κι' έχε με με τό στανέο
 κι' έσε χήρος με γυνίκα.

Κι' έτοι πάλιν έπιστρέφαι
 με τό κέρτα του τό κέρ,
 και την πάλιν βενιέσιναι
 και τ' άντιέχε ξεροίσιναι,
 και σ' άν έλέρωσ του στανέου και τ' άν έλλων τ' άν έδω
 ρήγεται βρέ Περωδέτα και τό κέρτα εϊνέθου.

Τση Βουλή την κούρτουκέλα
 λόγος γίνεται γι' αυτό,
 και τού λέν έρωσ κοφού,
 κόγ' άντιέρωσίναι έλα.

Κόφ' τα δένδρα...μήν τά κόβεις ό άραγούμες τος φινέζοι
 και γιά τος άντασινέζοι
 Μήν τά κόβεις, μερικά
 ξεφανίζου άν έχει.

Κόφτα, ξεφανίζου άν άλλοι, κι' ό άραγούμες δε μή θέλεις...
 κόφ' τα δένδρα...μή σε μέλεις.

Κόφ' τα δένδρα, και μ' αυτά
 κόβει και τό χωρατό
 και τάσεται ποδ μες κόνει,
 και την χήρα μήν την σάνης
 με φοβέρας, κ' ό Γεωργιάκη,
 κάθε λίγο και λιγάκι.

Πάρε, Κόντα, τό Κουέβανο...
 έδ τό πάσης...δέν τό πήρω,
 κι' άλλα λόγια, βρέ παιδιά.

Μή βαρήνη τά λαγοθή,
 τί καμώματα και τούται...
 γάμο κι' άνταπαράθ.

Στης άκρίβειας τος καιρός έπαντρέψαμε κι' έγα
 και με χ' όμ' άντιέρωσίναι μ' έκαναν Πρωθυπουργό,
 και μεθ' έκουρη γυνίκα
 φεροκόστανε κυρά,
 ποδ δέν είχε νίκη παρ
 κι' έτρογέσιναι γιά δέκα.

Άνδρα, θέλωμε Στουτό,
 άνδρα, θέλωμε και Στόλο...

μη μου κάνης τόν κουτό,
μη μου κάνης τόν μαρζόλο.

Τι γυρεύεις απ'αυτά,
τι γυρεύεις κι' απ'έκεινα,
που δὲν ἔχομε, τσακκίνα,
μήτε γιὰ φοιά λεφτά;

Εὐ μ' ἔλαίς και κορονάκιμα
λὲς πὸς πάσους, λὲς πὸς ρέβεις,
κι' ὅμως πάντα ρεπανάξια
γιὰ τὴν ορεξί γυρεύεις.

"Άστα τὰ κουβαρνατζήκιμα
και μὴν κάνης χωρατάδες...
μη ζήτηθς φαρδὰκι μανίκια,
τὰ φοροῦν οἱ Δεσποτάδες.

Δίχως νάχης τὸν ἀργύρη
τι γυρεύεις πανηγύρι;
Ζήτησε μὲ τὸ κουτί,
πάντα θὰ βρεθοῦν κουτοί
να μὰς δώσουν κὰτι τι.

**Τὸ πᾶν εὐθύμια
και θλίψις και μιλία.**

Φ. α. - Άδελφέ μου Περικλίε, σὴν Άποκρηά μας πῆδα
μὲ κινάδρα τοῦ Μενίππου και μ' αὐτὴ καθὼς τοῦ Μῆδα.

Μὰς σὲ χρόνια τὰ ζερά,
ποῦ γινήκαμε μπακίρα
τὰ γκαδά μας, ὁρὲ μπῆρο.

Τὴν περνοῦμα μὲ χαρὲ
μὲ τὴν εὐθυμὴ τὴν χῆρα
και τὸν εὐθυμο τὸν χῆρο.

"Εἰμασκαρῶδες, ὅπου λὲν πὸς πάσους ἀστία
κι' ἄλλο ζητοῦν κεφάλι...

Ἰδουλεύεται, ποῦ σφίγγονται νὰ κἀνουν ἀπαρτία
μὲσα στὸ Κερνοβάδι,

Περόπια και θαύματα στὸ κράτος τῆς ἀδικίας,
δικαιοσύνης, τάξεως, και τὴς ἀσφαλείας.

"Εἴπῃ κράτος!... ἀρετῆς και νόμου Σενατόριον...
κατὰ Σηρᾶν και θάλασσαν κλοπῆ και λαθρεμπορίον.
Υπερ τῶν ὕπερ πίστεως πᾶσόντων και πατριδος
κατὰ Σηρᾶν και θάλασσαν ἐπάνω τῆς ἀπίδος,
κι' ὕπερ τῶν κατὰ θάλασσαν και κατὰ τὴν εὐλαφάντων
και μὲ μουντζούρας τηχηνοῦ τοῦς βλάκας εὐλαφάντων.

Τούτων τὸν βλάκα κὺταξες κι' ἔκεινον τὸν γαζά...
λέει πὸς τοῦ κλεψᾶν τὰ ζα κι' ἔκειν ἔκείνος ζῶ.

Βλέπει αὐτὸν τὸν μασκαρᾶ,
ποῦ τραγουδεῖ λυπητέρᾶ;

Τοῦ κλέψᾶν τὸν τράγο τοῦ στὸ ντάλλε μισημέρι,
ὅμως ἡ χῆρα τῶν χορῶν, ποῦ κι' ἀπὸ μάρθα ζῆρε,
τοῦ λέει: γιὰ τὸν τράγο σου και μὲ μὴν ἔχῃς τόσο,
κι' ἔγὼ οἱ τράγο ζηλευτὸ θὰ οἱ μεταμορφώσω.

"Άκουσε δικαιοσύνης εὐλογημένης ἀμαρτα
πὸς συμφορίας ληστρικήας κἀνουν και τὰ ποσκόματα
γιὰ νὰ συλλαβῶν τοῦς ληστές, μὰ και σ' ἔκειν ἀρίαις
τὸ ρεμκαλὲ τὸ ἔβνομαστο κι' ἡ κἀκα και τὸ φῶς.

Κι' ἀμέσως στέλλουν δεῦτερα νὰ πῆσουν τὰ πρῶτα,
μὰ λένε και τὰ δεῦτερα: μουντζούρας σὲ καθιστώτα.
Και πᾶνε τρίτα, τέταρτα, και πέμπτα πρὸ μεγάλα,
ὅταν κι' ἔκεινα γίνονται μὲ συντροφιά μὲ τᾶλλα.

Κι' ἔνα λημέρι ληστρικό κυττάω πέρα πέρα
τὴν τῶν κλεφτῶν κι' ἀρματολῶν πανόμνητον μητέρα,
ἢ δὲ ληστεία φανερὰ στὸ κράτος περνοῦναι,
κι' ἔνας στὸν ἄλλο ρίχνεται, κι' ἔνας τὸν ἄλλο γδῶνει.

"Ὅς πάραργον δὲν κρινεται, τυχαίον κι' ἐπιπόλαιον,
κι' ἄλλος Άμπο οὐδὲν τὸν κλεινόν
ληστές γεραίρει τῶν βουῶν,
μὰ και ληστές τῶν πόλεων.

"Εἰ Κομητάς Άποκρηάς... πᾶνε νὰ γίνης τάπα...
Ἐπείρμασμένοι λησταιχοῦ μὲ φῶσι και μὲ κἀπα,
και λησταιχοῦ πανευγενεῖς
μὲ γάντα και μὲ φράσκο,
ποῦ ταπεινὰ τοῦς προσκυνεῖς
και σὲ, καταργαίκο.

"Εἰμασκαρῶδες τῶν Ρωμηῶν, ὅπου κολλοῦν ἐκδέρνον
στὴν βᾶχη κἀπε κουραλή...
τόκοφε λάσκη κι' ἡ Βουλή,
ποῦ τοῦ Φλεδάρη φῆχτος τὸ δωδεκατημόριον.

Τώρα τῆς Άποκρηάς,
ποῦ χορεύουν κι' ἡ γραφαί,*
ἔφανε σακκί γαμάτα
νομοσχέδια βαρδᾶτα,
μὰ τὰ πῆραν κἀλί τῶνα κι' ἔργων οἱ σεβαστοί
λέγωντας πὸς θὰ τὰ φέρον μᾶσα στὴ Σαρκασοτή.

Γῶσου, Περικλή, και γῶσο,
μὴ τὸ κράς σου διαγκνῆς,
γιὰ τὸ γλέντι νὰ φορῆς.

Π. — Πάλι μεθυσμένος εἶσαι
και τὸν πατριώτη κἀναι...
τί στήλιερί ποῦ θὰ φῆς.

**Ἡ ψυχὴ μου θρηνηθεῖ
τοῦ Περικλοῦρη τὸ παιδί.**

"Ἐπῆρε Χάρος ἀκαρδὸς και τὸ βαπτισμὰ μου,
ἔπῆρε τὸ λεβεντόπαιδο, ποῦ τᾶχα οὐκ' ἔδικὸ μου.

Χάρος πνοή φαρμάκιος τὸ καθαρὸ τᾶγῆρι
και πνιγῆρῆ ἀκαρπίστῆς οἱ λεβεντιᾶς ἀθάνα...
δὲν θὰ τὸ βλέπε νάρχεται νὰ μοῦ φιλή τὸ χέρι
μὲ τὴν στολή τὴν ναυτικὴ και τὴν χρουστὴ κορῶν.

Τὸ βάπτισμα τὸ μύρωσα, και τότε καλλημέρι,
γιὰ νὰ χαθῆ στὴν ἀνοθῆρ, σὴν πρῶτη τοῦ τῆ χῆρα.
Μὰ μὲς στὴ θλίψη τὴν βροσιμὴ
θᾶγω κρυφὴ περιηγορῆ
πὸς δὲρχεται στὸν ὄνειο μου μὲ τῆς ἀδῆς τ' ἀστῆρι
να τοῦ φιλῶ τὸ μᾶτιπο, μὰ ποῦ φιλῶ τὸ χέρι.

* Μὰ καὶ κρηναίαις κρηναίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Σουδικὴ Γυμναστικὴ τοῦ Γιάγκου τοῦ Χρυσαφῆ,
ποῦ μ' ἐδουλεύθητον σπουδῆν κι' ἐμβεθεῖσαι συγγραφεῖ,
διδίων περιποδοῦσαστον ἀπὸ τὰ κορυφῆα
πολλὰ διδάσκον ἀθλητάς και γυμναστὰς δοκίμους,
κι' ἔβαρτερον περιποῦσιν τιμῆν στὸν συγγραφεῖ,
ποῦ κόπους ἐκπέσαι πολλοῦς και φιλοτίμους.